

WYDZIAŁ PUBLIKACJI WYDZIAŁU DUCHOWNOŚCI I WYCHOWANIA
ISSN 0269-1848

misyjne drogi

***Jak dzisiaj głosić
Ewangelię ubogim?***

***Podróże apostolskie
Jana Pawła II
do Czech, Polski i Belgii***

Nr 5/53 wrzesień — październik Rok 13/1995

Jan Paweł II Cały Kościół jest wezwany do głoszenia prawdy i miłości Bożej	3
Andrzej Kurowski Na szlaku ewangelizacji Słowian. Ojciec Święty w Czechach, 20–22 maja 1995 r.	6
Stanisław Zasada Łączy nas wiara i Ojczyzna. Jan Paweł II w diecezji bielsko-żywieckiej	8
O. Jarosław Różański OMI Jak dzisiaj głosić Ewangelię ubogim? Eu- ropejskie Spotkanie Misjonarzy Oblatów M.N.	11
O. Józef Kowalik OMI Dzieło Bożej Opatrzności. Utworzenie Pols- kiej Prowincji Misjonarzy Oblatów M.N.	14
O. Krzysztof Zielenda OMI Państwo w państwie. W obronie mieszkań- ców lamidatu Rey Bouba	16
O. Aimé Roche OMI Z wiatru i ognia (3)	20
O. Alfons Kupka OMI Rzecznik wszystkich odepchniętych. Beaty- fikacja o. Damiana, Apostoła Trędowatych	24
Listy misjonarzy	26
„Baranek zwycięży”. Rozmowa z ks. biskupem Stanisławem Padewskim z Ukrainy	33
Wiadomości misyjne	35
O. Wojciech Wojtkowiak OMI Na kanadyjskich preriach (2)	38
Kinga Baszczuk Dzieci wszystkich kontynentów — chwal- cie Imię Pana	40
„Nie żałuję żadnej chwili spędzonej wśród Indian”. Rozmowa z o. Leonem Mokwą, mis- jonarzem Indian	42
Papieskie Intencje Misyjne	44

Okładka I

Ubóstwo i trud wychowania dotyka — nie tylko w Afryce — szczególnie kobiety. Na zdjęciu: kobieta z dzieckiem z Lesotho. Foto: Wim van der Kallen.

Okładka IV

Piękna afrykańska cesalpina budzi nadzieję na nastanie lepszego świata dla ubogich z całego kontynentu. Foto: H. Zumbrunn OMI.

„Każdy wierzący jest powołany, aby współpracować w szerzeniu Ewangelii, by osobiście żyć duchem misji i włączać się w dzieło misyjne, składając braciom bezinteresowny dar z siebie”.

Z przesłania Jana Pawła II na Światowy Dzień Misyjny 22 października 1995 r.

Cały Kościół jest wezwany do głoszenia prawdy i miłości Bożej

Przesłanie Jana Pawła II na Światowy Dzień Misyjny
22 października 1995 r.

Drodzy Bracia i Siostry!

1. *Kościół otrzymał Ewangelię jako orędzie oraz źródło radości i zbawienia. Otrzymał ją w darze od Jezusa posłanego przez Ojca, aby „ubogim niósł dobrą nowinę” (Łk 4,18). Otrzymał ją za pośrednictwem apostołów, przez Niego posłanych na cały świat (por. Mk 16,15; Mt 28, 19–20). W Kościele zrodzonym z tego głoszenia Ewangelii nieustannie rozbrzmiewa echo przestrogi Apostoła: „Biada mi, gdybym nie głosił Ewangelii” (1 Kor 9, 16). (Evangelium vitae, 78).*

Kościół, który jest darem Ojca dla ludzkości i przedłużeniem misji Syna, wie, że istnieje po to, aby nieść po najdalsze krańce ziemi radosną nowinę Ewangelii, aż do czasu, gdy przeminie postać tego świata (por. Mt 28, 19–20).

Nakaz misyjny pozostaje więc zawsze ważny i aktualny: przynagla chrześcijan, aby z radością dawali świadectwo o Dobrej Nowinie ludziom bliskim i dalekim, oddając temu dziełu swoje siły, środki, a nawet życie.

Droga misji prowadzi przez krzyż i przez dar z siebie: każdy, komu została powierzona misja, ma ukazywać braciom — podobnie jak Zmartwychwstały — znaki miłości, aby przezwyciężyć ich niedowierzanie i lęk.

Gdy Duch Święty zstąpi na was, otrzymacie Jego moc i będziecie moimi świadkami w Jerozolimie i w całej Judei i w Samarii, i aż po krańce ziemi (Dz 1,8). Przyjmując

z radością wezwanie do udziału w misji zbawienia, każdy chrześcijanin wie, że może liczyć na obecność Jezusa i na moc Ducha Świętego. Ta pewność staje się źródłem żywot-

ności jego ewangelicznej posługi, napelnia go odwagą i nadzieją mimo trudności, niebezpieczeństw, obojętności i niepowodzeń.

Światowy Dzień Misyjny jest sposobnością, aby prosić Boga o coraz większy zapal ewangelizacyjny: jest to bowiem pierwsza i najważniejsza posługa, jaką chrześcijanie mogą nieść ludziom naszej epoki, cierpiącej na skutek nienawiści, przemocy, niesprawiedliwości, a zwłaszcza zagubienia prawdziwego sensu życia. Nic bowiem nie

przygotowuje lepiej do udziału w walce życia ze śmiercią, która toczy się wokół nas, niż wiara w Syna Bożego, który stał się człowiekiem i przyszedł do ludzi, aby *mieli życie i mieli je w obfitości* (por. J 10, 10): to wiara w Zmartwychwstałego zwyciężyła śmierć; to wiara w krew Chrystusa, wołającą donośniej niż krew Abła, daje nadzieję i przywraca ludzkości jej prawdziwe oblicze.

2. *Odwagi, nie lękajcie się, głoscie, że Jezus jest Panem: nie ma (...) żadnego imienia, w którym moglibyśmy być zbawieni (Dz 4, 12).*

Niech w tym dorocznym Dniu Misyjnym cały Kościół okaże się gotów do głoszenia prawdy i miłości Bożej, przede wszystkim ludziom, do których nie dotarła jeszcze Dobra Nowina Jezusa Chrystusa!

Z wielką miłością i wdzięcznością zwracam się najpierw do was, drodzy misjonarze i misjonarki, a zwłaszcza do tych, którzy cierpią dla imienia Jezusa.

Głoscie wszystkim, że *otwarcie się na miłość Chrystusa jest prawdziwym wyzwoleniem. W nim i tylko w Nim zostajemy wyzwoleni od wszelkiej alienacji i zniewolenia przez moce grzechu i śmierci (Redemptoris missio, 11).* To On jest drogą i prawdą, zmartwychwstaniem i życiem (por. J 14, 6; 11, 25); to On jest *Słowem życia* (por. J 1,1)!

Głoscie Chrystusa słowem, głoscie Go przez konkretne gesty solidarności, ukazujcie Jego miłość do człowieka, stając zawsze — wraz z Kościołem i w Kościele — w *pierw-*

szej linii na wszystkich tych frontach działalności charytatywnej, gdzie wielu jego synów i córek, zwłaszcza zakonnice i zakonnicy, przyjmując dawne, ale zawsze aktualne formy działania, poświęciło i nadal poświęca życie Bogu, oddając je z miłości bliźnim najsłabszym i najbardziej potrzebującym (Evangelium vitae, 27).

Wasze szczególne powołanie *ad gentes* i *ad vitam* zachowuje całą swoją aktualność: stanowi pierwotny wzór misyjnego zaangażowania całego Kościoła, który zawsze potrzebuje ludzi zdolnych do radykalnej i całkowitej ofiary, do wciąż nowych, śmiałych porywów. Poświęćcie życie Bogu, aby wśród narodów dawać świadectwo o Zmartwychwstałym: nie traćcie odwagi wobec zwątpień, trudności, odrzucenia i prześladowań; przeżywając od nowa łaskę swego szczególnego charyzmatu, trwajcie niezłomnie na drodze, na którą weszliście z tak wielką wiarą i wielkodusznością (por. *Redemptoris missio*, 66).

3. To samo wezwanie kieruję do Kościołów starych i młodych, do ich pasterzy, którzy *zostali konsekrowani nie tylko dla jakiejś diecezji, ale i dla zbawienia całego świata* (*Ad gentes*, 38), a którzy często zmagają się z brakiem powołań i środków. Zwracam się szczególnie do chrześcijańskich wspólnot, które są mniejszościami w swoich społeczeństwach.

Wsluchując się w słowa Nauczyciela: *Nie bój się, mała trzódka, gdyż spodobało się Ojcu waszemu dać wam królestwo* (Łk 12, 32), ukazujcie radość wiary w jedynego Odkupiciela, zdawajcie sprawę z nadziei, która Was ożywia, i dawajcie świadectwo miłości, która w Jezusie Chrystusie odnowiła wasze serca.

Abym miał udział w nowej ewangelizacji, każda chrześcijańska wspólnota musi kierować się logiką bezinteresownego daru: znajduje ona w misji *ad gentes* nie tylko sposobność, aby wspomagać tych, którzy cierpią niedostatek duchowy czy materialny, ale przede wszystkim niezwykle szansę wzrastania ku dojrzałości w wierze.

4. Odważne głoszenie Ewangelii zostało w szczególnie sposób powierzone wam, młodym. W Manili przypominałem wam, że *Chrystus będzie od was wymagał wielu rzeczy. Chce, byście się zaangażowali w głoszenie Ewangelii i służenie Jego ludowi całym swoim jestestwem. Lecz nie lękajcie się! Jego żądania są również miarą Jego miłości do każdego z was* (homilia z 13 stycznia 1995 r.). Nie zamykajcie się w sobie, bo to was zasmuci i zuboży; otwórzcie umysły i serca na nieskończone horyzonty misji. Nie lękajcie się! Jeśli Chrystus wzywa was, byście opuścili swoją ziemię i udali się do innych kultur, innych wspólnot Kościoła - przyjmijcie

Bp Antonio głosi Dobrą Nowinę ubogiej ludności Brazylii. Foto: Radtke/present.

wielkodusznie to zaproszenie. Ja zaś chciałbym raz jeszcze powiedzieć wam: *Chodźcie ze mną zbawić świat, w trzecie tysiąclecie*.

Rodzinom, kapłanom, zakonnicom, zakonnikom i wszystkim wierzącym w Chrystusa powtarzam: *Miejcie zawsze śmiałość głoszenia Pana Jezusa*. Każdy wierzący jest powołany, aby współpracować w szerzeniu Ewangelii, by osobiście żyć duchem misji i włączać się w dzieło misyjne, składając braciom bezinteresowny dar z siebie. Jak przypominałem w encyklice *Evangelium vitae*, jesteśmy ludem posłannych i wiemy, że *w naszej wędrówce prowadzi nas i umacnia prawo miłości: źródłem tej miłości jest wcielony Syn Boży, który stał się człowiekiem i „przez swoją śmierć dał życie światu”* (n.79).

5. Drodzy bracia i siostry! Świętowy Dzień Misyjny niech będzie dla wszystkich chrześcijan okazją do potwierdzenia swojej miłości do Chrystusa i do bliźniego. Niech przy tej sposobności uświadomią sobie, że nikt nie może odmówić modlitwy, ofiary i konkretnej pomocy misjom, przyczółkom cywilizacji miłości. Duch Pański ożywia i prowadzi do spełnienia każde misyjne zamierzenie.

Chcesz przeczytać więcej?

Zamów prenumeratę, aby otrzymać dostęp do pełnej zawartości czytelnicy.